

РЕШЕНИЕ

№ 7402

гр. София, 28.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6093** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Н. В. с [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 25.02.2013 г., издаден от С. М. У. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта относно установените задължения по ЗДДФЛ за данъчен период 2008 г., потвърден с решение № 799 от 29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Поддържа, че неправилно органите по приходите са определили по-малък размер на начално салдо към 01.01.2005 г., което дава отражение на формираните парични потоци за всяка отделна година – 2006 г., 2007 г., 2008 г. Според оспорващия не са взети предвид представените извлечения от налични суми по банкови сметки в [фирма], открити през 1998 г., 1999 г., 2002 г., от които се установявало, че преди 2005 г. същият е разполагал с тези парични суми и при закриването им натрупаните суми са били изтегляни. Освен това ревизиращите са изключили от паричния поток и средства, натрупани по депозитна сметка в [фирма] в щатски долари, в която също е имало натрупани средства. Според жалбоподателя необосновано органите по приходите не са отчетели декларация от Ч. С. П. за получен заем от ревизираното лице през 2003 г. в размер на 15 000 лева и 11 000 евро, които суми са били възстановени през м.08.2008 г. Поддържа, че не е налице недостиг на парични средства и няма основание за определяне на данъчна основа, респ. данък по

ЗДДФЛ за процесната 2008 г. Иска отмяната на ревизионния акт в оспорената му част и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. М. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на ревизионния акт в оспорената му част. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1206925 от 18.09.2012 г., издадена от Руска Р. Б. – началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. град, е възложено извършването на ревизия на С. Н. В. с [фирма] за установяване на задълженията по ЗОДФЛ (отм.) за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2006 г. и по ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2010 г. ЗВР е връчена на лицето на 26.09.2012 г. лично срещу подпис.

Ревизията е повторна в изпълнение на указанията, дадени с решение № 2209 от 10.09.2012 г. на директора на дирекция „О.”- [населено място], с което е отменен РА № [ЕГН] от 15.06.2012 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия и издаване на нов ревизионен акт за горепосочените периоди.

Съставен е ревизионен доклад № 1206925 от 10.12.2012 г., връчен на ревизирувания субект на 25.01.2013 г.

От ревизираното лице е подадено възражение срещу РД с вх. № 24-00-2926#5 от 11.02.2013 г. по описа на ТД на НАП С., като същото е прието за частично основателно.

Ревизионното производство е приключило с издаването на РА № [ЕГН] от 25.02.2013 г. от С. М. У. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощена със З. № К 1206925 от 08.01.2013 г.

За данъчни периоди 2005 г. и 2006 г. по ЗОДФЛ (отм.) и 2007 г., 2009 г. и 2010 г. по ЗДДФЛ няма промяна на декларираните задължения.

За 2008 г. са установени задължения за данък върху доходите в размер на 9 972,69 лева и съответно лихви за забава в размер на 4035,08 лева.

В хода на ревизията са осъществени процесуални действия, подробни описани в РД, раздел „Процесуални действия” (стр.2-11 от РД).

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на С. В. са връчени ИПДПОЗЛ изх. № 24-00-2926 от 21.09.2012 г. и изх. № 24-00-2926 от 02.11.2012 г. Изискани са всички документи, касаещи източници и размер на доходите, получени от ревизираното лице и извършените разходи, както и представяне на декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за имуществено състояние и източници на доходи.

Към доказателствата с протокол № 1206925 от 07.12.2012 г. са приобщени доказателствата, събрани при извършване на предходната ревизия на С. В., приключила с РА № [ЕГН] от 15.06.2012 г.

Въз основа на събраната информация органът по приходите е констатирал обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т.2 и т. 7 от ДОПК – налице са данни за укрити приходи или доходи, както и декларираните и/или получените доходи на ревизираното лице несъответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирувания период. На основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК е изготвено Уведомление изх. №24-00-292 от 02.11.2012 г., връчено на ревизирувания субект на 29.11.2012 г., с което същото е уведомено, че тъй като получените приходи, доходи, източници на

финансиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период, основата за облагане с данък върху доходите на физическото лице за периода от 01.01.2005 г. – 31.12.2010 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК. Дадена е възможност на оспорващия в 14-дневен срок да представи декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за имуществено състояние и източници на доходи. С вх. № 24-00-2926#3 от 07.12.2012 г. е представено становище от С. Н. В. във връзка с връченото му уведомление по чл. 124 от ДОПК, но към него не са представени доказателства.

Органите по приходите са приели, че данъчното облагане на ревизирания субект следва да се извърши след проверка и анализ на семейното положение, банкови сметки, доходи, подлежащи на деклариране, имуществено състояние, пътувания в чужбина, получени и отпуснати заеми.

След анализ на фактите и обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК и въз основа на установените от ревизиращите приходи и разходи за процесните данъчни периоди е извършено хронологично проследяване на движението на паричните средства (паричен поток) на лицето.

Приходната част от паричния поток е формирана от доходите на С. В. от продажба на автомобили, изтеглени суми от банкови сметки, получени доходи от стопанска дейност като ЕТ, получена пенсия.

Разходната част е формирана от разходите за издръжка на ревизираното лице по данни от НСИ; плащания по застрахователни полици; разходи за покупка на недвижими имоти – УПИ; разходи за покупка на автомобили, включително и вноски по договори за финансов лизинг; внесени суми по банкови сметки.

За всяка отделна година са изготвени справки за паричните потоци, подробно описани в РД.

Прието е, че към 01.01.2005 г. разполагаемата сума за формирания паричен поток е в размер на 131 157,92 лева, представляваща сбора от сумата от доходи от трудови възнаграждения и сумата от приходи от продажби на недвижими имоти.

Съобразно промяната на размера на началното салдо към 01.01.2005 г., извършено с РА е прието, че крайното салдо към 31.12.2005 г. се променя на сума в размер на 111222,23 лева. Тази сума е начално салдо към 01.01.2006 г. Крайното салдо към 31.12.2006 г. се променя на сума в размер на 49854,41 лева, което е начално сало към 01.01.2007 г. Крайното салдо към 31.12.2007 г. се променя на сума в размер на 63 210,35 лева, която сума се явява начално салдо към 01.01.2008 г.

Паричният поток за 2008 г. се съдържа на стр. 4 от РА, съгласно който крайното салдо е 99 726,88 лева и същото се явява недостиг на парични средства. Въз основа на така констатираните факти ревизиращите приемат, че сумата на превишението на разходите над приходите е облагаем доход за ревизираното лице.

По реда на чл. 122 от ДОПК е определена годишна данъчна основа за облагане с данък върху доходите на физическите лица за 2008 г. в размер на 99 726,88 лева (недостиг на парични средства), съответно данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 99972,69 лева. Определени са и лихви за забава в размер на 4035,08 лева.

РА е връчен на жалбоподателя на 28.01.2013 г., като същият е подал жалба до директора на дирекция „ОДОП” - [населено място] с вх. № 24-00-2926#7 от 19.03.2013 г. по описа на ТД на НАП С.. Жалбоподателят е оспорил РА изцяло.

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение №

799 от 29.04.2013 г., с което жалбата на С. Н. В. с [фирма] е оставена без разглеждане като недопустима срещу РА в частта относно данъчни периоди 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2009 г. и 2010 г. В частта относно установените задължения за 2008 г. РА е потвърден.

В рамките на съдебното производство е изслушано и прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза със задачи, формулирани от жалбоподателя. Вещото лице П. е проследило целия паричен поток през периода 2005 г. – 2010 г., като е взело предвид наличните суми в началното салдо към 01.01.2005 г., определени в РА, както и е съобразило сумите в подробно описаните 7 бр. банкови сметки на лицето, открити в [фирма] и в [фирма]. При изготвяне на паричния поток вещото лице е взело предвид и сумите, които според ревизираното лице са върнати от Ч. П. в размер на 11 000 евро и 15 000 лева, дадени на заем от жалбоподателя. Въз основа на документите по делото вещото лице е приело, че началното салдо към 01.01.2005 г. се равнява на сумата в размер на 284859,13 лева, представляваща сбора от: 1. сумата, приета от ревизиращите като начално салдо към 01.01.2005 г. в размер на 131 157,92 лева; 2. сума в размер на 148 961,71 лева, представляваща общият приход по 7 бр. депозитни сметки на жалбоподателя, закрити до 24.06.2002 г.; 3. сума в размер на 4739,50 лева, представляващи сума по банкова сметка на лицето в шатски долари в [фирма] за периода от 16.02.2004 г. до 31.12.2004 г.

Въз основа на тези констатации относно началното салдо към 01.01.2005 г. вещото лице е достигнало до извода, че за 2008 г. не се констатира превишение на разходите над приходите и съответно, не се дължи данък по чл. 48 от ЗДДФЛ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 799 от 29.04.2013 г. на директора на дирекция „ОДОП” – [населено място] е връчено лично на адресата си на 20.05.2013 г., като жалбата до АССГ срещу ревизионния акт в потвърдената с решението част е подадена чрез дирекция „ОДОП” – [населено място] с вх. 94-00-113 от 03.06.2013 г. Следователно, спазен е 14-дневният срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и жалбата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1206925 от 08.01.2013 г., издадена от М. И. Г. – началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С. град на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, е определена С. М. У. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на С. Н. В. с [фирма]. Самата З. е издадена от М. И. Г. на длъжност началник

сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. град, чиято компетентност е определена със заповед № РД -01-1358 от 01.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С. град. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в З. орган по приходите, т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

При извършване на ревизионното производство съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до незаконосъобразност на ревизионния акт в оспорената му част.

По отношение материалната законосъобразност на РА в оспорената му част съдът намира следното:

Видно от доказателствата, събрани в хода на ревизията процесното ревизионно производство се е развило по реда на чл.122 от ДОПК, като основата за облагане с данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за 2008 г. е определена въз основа на извършен анализ по чл.122, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл.122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателя. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл.124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирия субект.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл.122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че за процесната 2008 г. по отношение на ревизираното лице е констатирано, че декларираните и/или получените доходи, доходи на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирия период. С уведомление по чл.124 от ДОПК изх. № изх. №24-00-292 от 02.11.2012 г., връчено на ревизирия субект на 29.11.2012 г., лицето е уведомено за тези констатации, както и че данъкът върху доходите за процесната 2008 г. ще бъде определен по реда на чл. 122 от ДОПК и по чл.124, ал. 3 от ДОПК – данни за имуществото, вид и размер на направените разходи, както и всички други източници на доходи, приходи, източници на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на ревизираното лице. Уведомлението е редовно връчено на 29.11.2012 г. (лично на ревизираното лице), като оспорващият е представил само становище вх. № 24-00-2926 от 07.12.2012 г., без да прилага доказателства.

В хода на ревизията е установено, че към 01.01.2005 г. разполагаемата сума за формирания паричен поток е в размер на 131 157,92 лева, представляваща сбора от сумата от доходи от трудови възнаграждения и сумата от приходи от продажби на

недвижими имоти.

Съобразно промяната на размера на началното салдо към 01.01.2005 г., извършено с РА е прието, че крайното салдо към 31.12.2005 г. се променя на сума в размер на 111222,23 лева. Тази сума е начално салдо към 01.01.2006 г. Крайното салдо към 31.12.2006 г. се променя на сума в размер на 49854,41 лева, което е начално салдо към 01.01.2007 г. Крайното салдо към 31.12.2007 г. се променя на сума в размер на 63 210,35 лева, която сума се явява начално салдо към 01.01.2008 г.

Паричният поток за 2008 г. се съдържа на стр. 4 от РА, съгласно който крайното салдо е 99 726,88 лева и същото се явява недостиг на парични средства. Въз основа на така констатираните факти ревизиращите приемат, че сумата на превишението на разходите над приходите е облагаем доход за ревизираното лице.

Облагането на ревизираното лице е извършено на основание чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК видно от отразеното в РД на стр. 20, абзац 3 и в РА на стр. 5, абзац 3. Съдът намира, че правилно е посочено материалноправното основание за издаване на РА в оспорената му част и не констатира несъответствие между посочените за приложими норми в РД и в РА. В уведомлението по чл.124, ал.1 от ДОПК е посочено като основание за предприемане на процедурата по чл.122 от ДОПК нормата на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК – декларираният и/или получени приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице, не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период. Не е налице опорочаване на РА и от грешно изписаното на стр. 3 в решението на дирекция „ОДОП” – [населено място] основание чл. 122, ал. 1, т. 6 от ДОПК, тъй като на стр. 4, абзац 3 от решението е формулирано, че е налице несъответствие между получените доходи и извършените разходи за 2008 г., което е основанието, посочено в РД и в РА – чл.122, ал. 1, т.2 и т. 7 от ДОПК.

По отношение на останалите възражения на оспорващия, касаещи въпроса за материалната законосъобразност на РА в оспорената му част съдът намира същите за неоснователни.

На първо място, обосновано органите по приходите не включват в паричния поток за 2008 г. претендираните от лицето суми по върнат заем от Ч. С. П. през м.08.2008 г. в размер на 15000 лева и 11 000 евро. За наличието на договор за заем между страните е представена единствено нотариално заверена декларация от Ч. П. от 08.06.2012 г. (прил. на л. 111 от делото). Според отразеното в декларацията лицето Ч. П. е получил под формата на заем гореописаните суми от С. Н. В. през м.05.2003 г., които средства били необходими за лечение на сина на П., и които върнал обратно през м.08.2008 г. Действително договорът за заем е неформален договор, като условие за неговата действителност е реалното предоставяне на паричната сума от заемодателя на заемополучателя. За да се предаде дължимата сума, е необходимо да се установи по несъмнен начин, че заемодателят разполага с нея. От друга страна, за да се приеме, че заемната сума е върната обратно от заемателя на заемодателя, трябва да е налице писмен документ за установяване на това обстоятелство. В процесния случай в хода на ревизията и пред съда не са ангажирани никакви доказателства както за предоставяне на гореописаните суми от С. В. на Ч. П., така и за възстановяване на сумите от

заемателя в полза на заемодателя през 2008 г. Следователно, за да се признаят посочените суми от 15 000 лева и 11 000 евро като получен доход през 2008 г. от ревизираното лице, е необходимо да са налице надлежни писмени доказателства, удостоверяващи този факт. Такива не са ангажирани. В този смисъл представената нотариално заверена декларация от Ч. П. не доказва факта на получаване на двете суми, предоставени от С. В., респ. и факта, че сумите са били върнати обратно от Ч. П. на С. В. през м.08.2008 г. според отразеното в декларацията.

По тези съображения правилно органите по приходите не са включили в паричния поток за 2008 г. като доход декларираните от лицето суми в размер на 15 000 лева и 11 000, 00 евро, получени по негово твърдение от Ч. П. във връзка с възстановен заем, предоставен през 2003 г.

На следващо място, неоснователно е възражението на ревизираното лице за неправилно определен размер на началното салдо към 01.01.2005 г. Установява се, че същият е оспорил формирането на начално салдо на разполагаемата сума към 01.01.2005 г. пред решаващия орган, като е представил справка от 12.02.2013 г. и извлечение от [фирма] за 7 бр. банкови сметки в долари и германски марки, които доказателства не са ангажирани в рамките на ревизионното производство. Според жалбоподателя сумите по тези сметки са достатъчни да покрият констатирания недостиг. Оспорва констатацията на ревизиращите, че по депозитна сметка в долари в [фирма], открита на 16.02.2004 г. и закрыта на 25.06.2007 г. няма никакво движение.

Във връзка с така направените твърдения следва да бъде съобразено и констатираното от вещото лице при изпълнение на поставената задача № 1 към приетото заключение по ССЧЕ, което не е оспорено от страните. В таблица № 1 на стр. 2 – 3 от заключението са описани 7 бр. банкови сметки в щатски долари, в германски марки и в евро на ревизираното лице в „Ю. И Еф Д. Б.“, открити през 1997 г., 1998 г., 2002 г. От установеното от вещото лице е видно, че сметките са открити през посочените години и всички са закрыти до 2002 г. Общият приход по всички 7 бр. депозитни сметки е в размер на 148 961,71 лева (според отразеното в таблица № 1 и според посоченото в абзац 4 на стр. 3 от заключението). В табл. 2 от заключението на стр. 3 са описани тегленията на отделни суми по посочените в табл. 1 банкови сметки, като общата сума на изтеглените средства е в размер на 24 186, 78 лева, изчислена в левове по валутния курс на У. към 31.12.2004 г. Вещото лице обаче е констатирало, че действително общият размер на прихода по тези депозитни сметки е за сумата от 148 961,71 лева, но няма доказателства, които да сочат, че внесените пари по сметки от 3 до 7 са независими от сумите, изтеглени при закриване на сметки 1-2.

Приложените справка от 12.02.2013 г. и извлечение от [фирма] за 7 бр. банкови сметки в долари, в германски марки и в евро не могат да обосноват извода, че лицето е разполагало със сумите по същите към 01.01.2005 г. Както е констатирано от органите по приходите, сметките са използвани от ревизирания субект за периода 1997 г. – 2002 г. Наличието по банковите сметки на твърдяните от оспорващия парични средства (83 982,57 долара, 17 961,00 германски марки и 5 700, 00 евро) не доказва, че сумите в така посочения размер са били изтеглени при закриване на сметките и

впоследствие са съхранени и същите са били налични към 01.01.2005 г. В тази насока не са представени никакви доказателства, включително и такива за обмяна на валута в такива размери. Единственото изключение е по отношение на сметка № [ЕГН] в евро, която е закрыта през 2009 г. със салдо 109,00 лева. По отношение на тази сметка вещото лице е установило, че с химикал на ръка е записано „без движение” и отделно в извлечението за периода 01.04.2002 г. – 09.05.2012 г. фигурира единствено сумата от 55,73 евро, от които 0,73 евро са лихва за 2002 г. върху сумата от 55 евро. В приложената по делото справка за движението на сметките на С. В. в [фирма] (л.21-л.24 от делото) фигурира сумата от 5700 евро, като тази сума е внесена на 01.04.2002 г., след което на 05.04.2002 г. е изтеглена и остава салдо в размер на 55 евро.

От друга страна, както и вещото лице е констатирало няма доказателства, които да сочат, че внесените пари по сметки от 3 до 7 са независими от сумите, изтеглени при закриване на сметки 1-2. В този смисъл основание експертната да вземе предвид общият размер на прихода по посочените 7 бр. банкови сметки за проследяване на паричните потоци през 2005 г. – 2010 г. е изрично посоченото искане на жалбоподателя. Следователно, изготвянето на заключението и формиране на констатацията, че следва се вземе предвид общата сума като приход по описаните 7 бр. банкови депозитни сметки в [фирма] в началното салдо към 01.01.2005 г., не следва да бъде кредитирано, тъй като вещото лице е работило по така формулираната задача от ревизирия субект и не е отчитало движението по сметките, т.е. не само внасяните суми, но и теглените суми. Освен това както е посочено по-горе, няма надлежни писмени доказателства, че изтеглените суми са били в наличност при ревизираното лице към 01.01.2005 г. , т.е. че са били спестени и съхранени към посочената дата.

На последно място, във връзка с твърдението, че по депозитна сметка в долари в [фирма], открита на 16.02.2004 г. и закрыта на 25.06.2007 г. са налице транзакции в периода 2004 г. – 2005 г. за сумата от 3500,00 долара, които следвало да се включват в разполагаемите парични средства в началото на ревизирия период, правилно е отбелязано от решаващия орган, че в полученото писмо от банката (на стр. 3 от РД) е констатирано обратното, а именно: че няма движение по тази сметка. Според констатираното от вещото лице на стр. 4 от заключението общата внесена сума за периода от 16.02.2004 г. до 31.12.2004 г. по описаната депозитна сметка в щатски долари в [фирма] е в размер на 4739,50 лева (на 16.02.2004 г. са внесени 1800,00 щ.долара при официален курс 1,43589 лева или сума в лева 2584,60 лева; на 25.03.2004 г. са внесени 1500,74 щ.долара при официален курс 1,43589 лева или сума в лева 2154,90 лева). Видно от отразеното в заключението жалбоподателят е теглил пари от сметката, като остатъкът по нея към 31.12.2004 г. е в размер на 285,91 лева (левовата равностойност на 199,12 щ.долара).

Следователно, дори и да се приеме, че по цитираната сметка са извършвани транзакции, и съответно налични парични средства през 2005 г., няма доказателства, че същите са били разполагаеми от лицето към 01.01.2005 г. За да са разполагаеми тези средства, трябва да са налице доказателства, че

те са изтеглени от банковата сметка и с тях лицето е покривало съответните разходи през процесните периоди. Такива доказателства не са ангажирани и в рамките на съдебното производство.

Съобразно изложеното съдът не кредитира заключението и в частта относно размера на приетото начално салдо към 01.01.2005 г. за сумата от 284 859,13 лева. В тази сума е включена сумата по РА от 131 157,92 лева; сумата от 148 961,71 лева – приходите по 7 бр. банкови сметки в [фирма] и сумата от 4739,50 лева – приход по банкова сметка в [фирма]. Доколкото няма доказателства, че ревизираното лице е изтеглило сумите по банковите сметки, както и че същите са спестени и са били разполагаеми към 01.01.2005 г., т.е. не са били изразходвани за други цели, то не може да се приеме, че приходите (внесените суми) по всяка една от описаните банкови сметки в [фирма] и в [фирма] следва да бъдат отнесени към началното салдо на разполагаемите парични средства на жалбоподателя към 01.01.2005 г.

Съобразно изложеното след като съдът не цени заключението относно размера на началното салдо към 01.01.2005 г., то и не следва да се кредитира същото и в частта по отговора на поставената задача № 2 относно липсата на облагаема данъчна основа и на дължим данък по чл. 48 от ЗДДФЛ. Във връзка с формирания паричен поток за 2008 г., описан на стр. 4 от РА, жалбоподателят не възразява освен само относно размера на началното салдо и относно признаването на сумите в размер на 15000 лева и 11000 евро, за които твърди, че са му върнати през 2008 г. от Ч. П. по предоставен заем от 2003 г. В тази връзка правилно е определено от ревизиращите, че към 01.01.2005 г. разполагаемата сума за формирания паричен поток е в размер на 131 157,92 лева, представляваща сбора от сумата от доходи от трудови възнаграждения и сумата от приходи от продажби на недвижими имоти. Съобразно извършените изчисления началното салдо към 01.01.2008 г. е в размер на 63 210,35 лева, а крайното салдо е 99 726,88 лева, представляващо недостиг на парични средства. Правилно е определен размера на дължимия данък по чл. 48 от ЗДДФЛ – 10 % от облагаемата данъчна основа от 99 726,88 лева или за сумата от 9972,69 лева. Определени са и лихви за забава в размер на 4035,08 лева.

По така изложените съображения съдът намира, че ревизионният акт в обжалваната му част се явява издаден при правилно прилагане на материалния закон и жалбата на С. В. с [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК и чл. 8 вр. чл.7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 730, 15 (седемстотин и тридесет лева и петнадесет стотинки) лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. В. с [фирма] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 25.02.2013 г., издаден от С. М. У. на длъжност главен инспектор по приходите

в ТД на НАП С. в частта относно установените задължения по ЗДДФЛ за данъчен период 2008 г., потвърден с решение № 799 от 29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА С. Н. В. с [фирма] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“- [населено място] при ЦУ на НАП сумата в размер на 730, 15 (седемстотин и тридесет лева и петнадесет стотинки), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: